

gaia

#76 · Sommer 2015

INDHOLDSFORTEGNELSE:

- 03 Vietnams sejr over USA - 40 år
- 04 Kurdernes kamp i Kobanê giver håb
- 06 Kurdisk kvindekamp og international kvindesolidaritet
- 08 De kurdiske organisationers historie
- 12 Borgerkrigen i Syrien og dens mange aktører
- 16 Lauderdales paradoks
- 14 Bag om præsident Rouhannis liberale facade
- 18 "Oslo forandrede alt"
- 21 Tre stærke om Palæstina/Israel
- 22 Militæret ved magten - hvad med revolutionen ?
- 26 Asylaktivisme

GAIA udgives tre gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i oplysningsarbejde om fortrinsvis den 3. Verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelser af menneskerettigheder samt udsending af unge til arbejde i folkelige organisationer i den 3. Verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:
Esben Frost, Morten Ranum, Peter N. Christensen, Sigrid L. Dahl, Michael Schørlardt, Jakob Neerbek.

Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.

Oplag: 1200
Tryk: Eks-Skolens Trykkeri ApS.
ISSN: 0908-2492

Forside og bagsidefoto: Anders Birger

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89

gaia@internationaltforum.dk
www.internationaltforum.dk

Medlemsskab af IF inkl.
GAIA-abonnement: 100 kr. pr. år.
Særskilt Abonnement: 200 kr pr. år

Vietnams sejr over USA – 40 år

For 40 år siden den 30. april 1975 fløj de sidste amerikanere væk med helikoptere fra USA's ambassade-tag i Saigon. USA havde endeligt tabt Vietnamkrigen. Forud var gået årtiers lang befrielseskrig med ufattelige tab og ødelæggelser. 4 millioner dræbte vietnamesere (20%), 5 millioner alvorligt sårede. USA havde sprængt flere bomber i Vietnam end det samlede antal i alle tidligere krige; i sprængkraft svarende til 450 atombomber i Hiroshima-størrelsen. Og krigen mærkes stadig i dag; bl.a. fødes tusinder af vietnamesiske børn uden lemmer og med andre svære skader som følge af USA's kemiske krigsførelse.

Som Irak-krigen havde sit Abu Graib havde Vietnamkrigen My-Lai-massakren der tydeliggjorde det amerikanske barbari. Ingen af delene var isolerede beklagelige hændelser, men en integreret del af krigen. Colin Powell den øverstbefalende under Irak-krigen var såmænd også en af de hovedansvarlige for forsøgene på at dække over My-Lai-massakren.

I 1952 betegnede NATO den vietnamesiske modstandsbevægelse som terroristisk og mente at den franske kolonikrig var i "bedste overensstemmelse med Atlanterhavssamfundets mål og idealer".

Da USA overtog krigen efter Frankrig var det en klar linje, at der skulle slås så mange ihjel som muligt, også civile. Øverstbefalende Westmoreland mente dog at "orientalere sætter ikke menneskeliv så højt som i den vestlige verden .. vi værdsætter liv og menneskeret". Forsvarsminister McNamara sørgede for at de amerikanske officerer blev vurderet efter deres dødsratio-tal. Altså forholdet mellem dræbte vietnamesere – inklusiv civile – og amerikanere. En af rekordindehaverne, General Ewell – med tilnavnet 'Slagteren fra Mekong-deltaet' – opnåede at slå 134 vietnamesere ihjel for hver amerikaner. Han fik medaljer, mens de tusinder dræbte kvinder og børn knap fik en gravsten.

Sejren over imperialismen havde mange årsager, her skal blot nævnes to afgørende. Begyndelsen til enden startede i 1968 med modstandsbevægelsens Tet-offensiv. Byer blev erobret og den amerikanske ambassade blev angrebet. USA genvandt hurtigt kontrollen og myrdede rasende løs. Men skaden var sket; Tet-offensiven kom på

et tidspunkt hvor USA offentligt – igen – proklamerede den endelige sejr "Fjenden er slået over hele linjen", som den øverstkommanderende Westmoreland lige nåede at sige inden Tet.

Hvor det var vietnamesernes Tet-offensiv der var afgørende i Vietnam, var det især Vietnam Veterans Against the War der spillede den afgørende rolle i den vestlige opinion. VVAW havde blot 25.000 medlemmer, men var helt afgørende for at brede krigsmodstanden langt ud i USA og hele verden. I Danmark var såvel Socialdemokratiet som de borgerlige lidt kede af, ikke at kunne deltage i USA's ædle mission, men begejstringen kølnedes efterhånden som demonstrationerne voksede.

Skiftende amerikanske præsidenter, inklusiv Obama, har siden gjort alt for at hævde, at de 3 mill. Amerikanere som tjenestegjorde i krigen udførte en nobel gerning, og på anden måde vaske nederlaget af sig. Men noget står tilbage:

USA i dag vil eller tør ikke udfordre sine fjender hvis det indebærer massive tab af soldater. Det står uafrysteligt tilbage efter Vietnam-krigens nederlag. Og for dem der lige havde troet anerledes blev især Irak-krigen en påmindelse.

USA har fastholdt Vietnam-krigens taktik med anvendelse af overvældende og hensynsløs magt; hellere bombe med for meget end for lidt. Idealet her er bombningen af Beograd og Libyen hvor man (inklusiv Danmark) kan give maksimal ødelæggelse og lemlæstelse på afstand uden risiko for tab af egne soldater.

USA og dets allierede styrer benhårdt mediedækning af deres krige. Som vi har set det herhjemme vanker der udelukkelse og straffe for danske soldater der siger hvad de egentlig foretager sig.

Imperialismen kan altså besejres, men det er blevet sværere; USA er i dag militært mere overlegent end nogensinde. Og imperiets udstrækning i form af militærbaser er geografisk større end noget andet imperium i verdenshistorien. USA er trængt som følge af økonomiske vanskeligheder, som dog kan overstås så længe man kan trykke papirsedler som andre mener er noget værd.

Kurdernes kamp i Kobanê giver håb

– men i baggrunden lurar imperialismen

Efter fire måneders kamp lykkedes det i slutningen af januar den kurdiske YPG-guerilla at fordrive ISIS fra Kobanê. USA-imperialismen forsøger at tage æren for Kobanê-sejren, men forsøger samtidig at svække kampen for kurdisk selvbestemmelse. Det sker bl.a. ved at tvinge PYD ind i et nydannet syrisk-kurdisk råd hvor det pro-vestlige KDP danser efter USA's fløjte.

AF IF'S MELLEMEØSTGRUPPE

YPG betyder Folkets Beskyttelses Enheder og er den væbnede gren af det kurdisk-syriske parti PYD, der er et søsterparti til PKK, Kurdistans Arbejderparti. Nogle måneder inden det lykkedes YPG at fordrive ISIS udsendte de en erklæring, hvor det bl.a. lød: "bekæmpelsen og tilintetgørelsen af ISIS vil starte i Kobanê. Hver eneste gade og hus i Kobanê vil være en grav for ISIS". Over hele verden er der siden da blevet indsamlet penge og afholdt demonstrationer til støtte for kurdernes befrielseskamp. Fra Tyrkiets og imperialismens side har man helt andre planer.

Tyrkiet frygter kurdisk sejr og støtter ISIS

Tyrkiet har to interesser i den syriske konflikt. De vil svække kurderne omkring PYD/PKK, og de vil bruge kurderne til at styrke kampen mod Assad-regimet. For at opnå disse mål støtter de ISIS. Det sker ved at spærre grænsen mellem Tyrkiet og Syrien for kurdiske kæmpere fra Tyrkiet og Irak og forhindre dem i at komme til Kobanê og kæmpe sammen med kurderne i PYD/YPG. Og det sker ved at bombe PKK-positioner i Sydøst-Tyrkiet, hvorved Tyrkiet midlertidigt har afbrudt de igangværende fredsforhandlinger med PKK.

PYD og PKK er tæt forbundne partier, og Tyrkiet er bange for, at de syriske kurdere skal opnå autonomi, da dette vil styrke PKK. Mens Tyrkiet således i lang tid

nægtede irakiske og tyrkiske kæmpere adgang til Kobanê, så har man nu, under pres fra blandt andet USA, tilladt godt hundrede peshmergas fra Irakisk Kurdistan at gå over grænsen til Syrien, mens PKK-guerillaer stadig forsøges holdt ude.

Til gengæld har Tyrkiet og den vestlige alliance presset PYD til at ændre strategi i forhold til Assad-regimet. Assad-regimet overlod den kurdiske del af Syrien til kurdisk selvstyre hvorfor kurderne valgte, at forholde sig neutralt i borgerkrigen. Men nu er det lykkedes Tyrkiet, USA og det Barzani-kontrollerede KDP-Syrien at presse PYD ind i en slags alliance med The Free Syrian Army, den væbnede del af den syriske modstandsbevægelse. Det var åbenbart prisen for at få leveret vestlig våbenstøtte til kampen i Kobanê mod ISIS. Alliancen sammenholdes af en slags råd der skal samle alle de syriske kurdere, og her har PYD 12 pladser, Barzani-fløjens KDP har også 12 pladser, mens 6 pladser går til andre grupper. Fordelingen af pladserne er skæv i forhold til gruppernes reelle indflydelse, og det væsentlige er, at rådet samarbejder med the Free Syrian Army. Så nu er PYD blevet del af borgerkrigen i Syrien, og altså formelt på oppositionens side.

USA's dilemmaer i Kobanê

Målet med USA's mange krige i Mellemøsten er, at udstrække

imperiets magt og dominans i en region som rummer to tredjedele af verdens olieressourcer. I kampen mod ISIS gælder det om at sikre USA permanente militære baser i Irak og Syrien. USA har med sine interventioner i Mellemøsten fjernet sekulære regimer og givet plads til islamiske kræfter, som før blev holdt nede af regimernes diktatorer. En sådan kraft er ISIS, der er en udbrydergruppe fra Al Qaeda. Dermed er ISIS reelt et afkom af imperialismen.

USA loftede knap nok et øjenbryn, da ISIS angreb det nordlige Irak. Først da ISIS nærmede sig den olierige by Mosul i Nordirak gik USA ind i kampen mod ISIS. Ligeledes forholdt USA sig passivt i den første periode af kampen om Kobanê, fordi den ikke har strategisk betydning for dem.

I Irak nyder ISIS opbakning fra sunniske dele af militæret og især fra sympatisører af Baath-partiet. Og ISIS har stadig kontrol med oliebyen Mosul, hvorfra de driver deres lyssky forretninger med regimer såsom Israel, Tyrkiet og Saudi Arabien.

USA indså, at den splittede irakiske hær ikke kunne stille noget op mod ISIS. Til gengæld kunne USA bruge de effektive kurdiske peshmergaer fra Nordirak og guerillaer fra PYD/PKK i kampen mod ISIS. Og det har ført til, at koalitionen har sendt bomber ned over ISIS-stillinger i Kobanê, mens kurderne kæmper på landjorden. Når USA sender våben til YPG, ved de godt, at de også hav-

ner hos de terrorstemplede PKK-guerillaer. Men denne kattepine forsøger de at bortforklare med at "PKK og YPG ikke (er) det samme". En anden vigtig grund til at USA valgte at støtte kurderne i Kobanê var af propagandahensyn. Det skulle nødtigt hedde sig, at YPG kunne besejre ISIS, mens USA og deres klient-stat Irak måtte give op. Når USA støttede Kobanê-kæmperne, var det derfor også med henblik på at kunne tage æren af en sejr over ISIS i Kobanê. Ikke overraskende bliver USA-koalitionen udråbt som sejrherreerne i Kobanê.

Det bekymrer ikke kun Tyrkiet, men også den vestlige alliance at kurderne ved deres brave kamp mod ISIS er blevet enormt populære. Ikke kun hos dele af den tyrkiske befolkning, men også i de vestlige befolkninger.

USA vil ikke kun tage æren for sejren over ISIS i Kobanê. De vil også tage kontrollen over de syriske kurdere på samme måde, som de tog kontrol over kurderne i Nordirak, hvor PUK og KDP i dag fungerer som lydige allierede i forhold til USA.

Derfor forsøger USA at styrke det lille syrisk-kurdiske KDP-parti, der er under Barzanis kontrol og presse PYD ind i en anti-Assad-alliance, der er klart pro-vestlig. Men PYD og PKK er ikke reaktionære bevægelser, som PUK og KDP i Nordirak, der arbejder sammen med alle lige fra Tyrkiet til Israel til USA-imperialismen. De er derimod progressive nationalistiske bevægelser, der bekæmper det semi-fascistiske Tyrkiet og det reaktionære islamiske ISIS.

En anden forskel er at PYD og PKK – til forskel fra PUK og KDP i Irakisk Kurdistan – organiserer folkelige masseorganisationer. Men ikke alle er tilfredse med, at PKK og PYD siger ja tak til militær støtte fra den gamle imperialistiske fjende med USA i spidsen. Der eksisterer i både PKK og PYD en venstreopposition, som rører på sig og kritiserer samarbejdet

med imperialisterne. Det er især tydeligt i PYD, som nok også er den mest åbne af de to kurdiske guerillabevægelser.

Kobanê giver håb for fremtiden

Kobanê har fået en symbolsk betydning, som rækker langt ud over dens geografiske og økonomiske status. Det hænger sammen med de progressive organiserings- og kampformer som kurderne i Kobanê har gennemført. I Kobanê, og i de to andre syrisk-kurdiske enklaver Jazeera og Afrin, har kurderne organiseret sig i regering, folkelige råd og militser der repræsenterer mange nationaliteter, køn, aldre og politiske partier. Hver enklave har sine egne institutioner. Blandt ministrene er der kvinder og mænd, kurdere, arabere, kaukasere, tjetjenerne, kristne og muslimer.

Det er blevet kaldt "Mellemøstens vigtigste selvstyreeksperiment". Kvinderne brillerer ikke kun ved deres deltagelse i de politiske institutioner, men også ved deres modige guerillakamp imod det reaktionære islamiske ISIS. Når kurdiske kvindeguerillaer konfronterer de langskæggede jihad-krigere udfordrer de på spektakulær vis de reaktionære og kvindefejdske regimer i de arabiske golfstater, Iran og Irak.

Kilde: Jelle Bruinsma: Kobanê, the Kurdish Struggle and the Dangers lurking ahead (på dansk hos Modkraft: Kobanê, kurdernes kamp og farene i horisonten)

SOLIDARITET MED DE KÆMPENDE KURDERE!

Vi må styrke den antiimperialistiske kamp og støtte den kurdiske venstrefløj; vi må mobilisere og organisere internationale brigader til Kobanê, ligesom under den spanske borgerkrig, vi må kræve PKK fjernet fra USA's og EU's terrorlister. Vi må demonstrere vores politiske og økonomiske solidaritet med de kæmpende kvinder og mænd i Kobanê og vise dem, at de har venner over hele verden, som støtter deres kamp for selvbestemmelse og frihed.

Kurdisk kvindekamp og international kvindesolidaritet

Interview med akademikeren og aktivisten Sharhzad Mojab. Interviewet er en oversat og redigeret udgave af den oprindelige artikel fra oktober sidste år i tidskriftet Jinha som udkommer i Diyarbakir, hovedstaden i Tyrkisk Kurdistan.

Vil du præsentere dig selv og din baggrund som forsker, og fortælle hvilke projekter du arbejder med i øjeblikket?

Shahrazad Mojab (SM): Jeg underviser på universitetet i Toronto på Institut for Uddannelse og Kvindestudier. I over tre årtier har jeg arbejdet med den kurdiske kvindebevægelse og den kurdiske kamp. I øjeblikket arbejder jeg på to projekter. Det ene handler om kurdiske politiske kvindefanger i Mellemøsten, især i Iran. Det andet er en bog, jeg redigerer om marxisme og feminisme, som udkommer i 2015

Kan du fortælle, hvilken rolle køn har spillet i ISIS's angreb?

SM: Historisk har kvinder deltaget for fuld kraft i de fleste betydningsfulde bevægelser i Mellemøsten. Kvinders deltagelse i modstandsbevægelser, især de kurdiske kvinders deltagelse siden 1980'erne i Tyrkiet, Irak og Iran, er et meget underprioriteret tema inden for kvindestudier. Et enestående træk ved den kurdiske kvindebevægelse er dens kontinuerlige kamp for selvbestemmelse. Dette er forklaringen på, at disse kvinders politiske dagsorden har været forskellig fra den dagsorden, som kvindebevægelsen i de dominerende nationalstater har sat. Kvindernes nuværende deltagelse i modstandsbevægelsen i Kobanê er, vil jeg påstå, en fortsættelse af denne lange historie, og det er vigtigt, at vi anerkender den som sådan.

I medierne i USA har man set en eksotiserende fremstilling af kvinderne i Rojava – og ugebladene har sendt folk til regionen for at fotografere YJA guerillaen (YJA er kvindeguerillaen tilknyttet partiet PYD, red.)

SM: Det hænger sammen med objektificeringen af kvinderne i regionen – hvad enten det handler om Afghanistans kvinder i burka, hvor man fokuserer på tildækningen af kvindernes krop, eller som nu, hvor man har fokus på Rojava-kvindernes kroppe i guerillakamp. Det er en måde hvorpå man bagatelliserer vigtigheden af deres deltagelse og fjerner opmærksomheden fra betydningen af denne kamp og kun ser på kvindernes kroppe.

Kan du fortælle om den historiske rolle, som køn har spillet i nationalstaternes politik, i USA-imperialismens interventioner som i Irak-krigen og under presset fra kapitalismen?

SM: Jeg kan ikke komme i tanke om ét eneste eksempel, hvor kapitalistiske imperialistiske patriarkalske kræfter har arbejdet for befrielsen af nogen befolkning, herunder kvinderne. Hertil kommer, at vi har oplevet – og derfor har en levende erindring om – USA-imperialismens praksis, nemlig at hvor end i verden den har blandet sig, har den bragt ødelæggelse og katastrofe med sig, og det er lykkedes den at gøre en ende på en hvilken som helst folkelig demokratisk eller revolutionær bestræbelse. Det er Irak og Afghanistan eksempler på. De er nationer, som er blevet ødelagt, og hvor kvinder er blevet brugt til at legitimere krig og aggression. Derfor er det indlysende, at en frigørelse af nationer i Mellemøsten ikke kan ske via militære aggressioner fra de kapitalistiske, imperialistiske, patriarkalske kræfters side. Hvis ledelsen i Rojava indgår i nogen som helst koalition med imperialistiske kræfter, vil det være slut med de heroiske ofre, som folket i Rojava indtil nu har ydet. USA følger den linje som jeg kalder vietnamiseringen af krigen i Mellemøsten. Det betyder, at man gør folket i Kobanê til "the boots on the ground". Jeg tror, at Rojava kun har to muligheder: Enten at vælge samme vej som de irakiske kurdere valgte: en zone med total afhængighed, politisk korruption, vold mod kvinder, styrkelse af neoliberalismen og undertrykkelse af kritiske stemmer. Det var den ene model. Skal Rojava vælge den vej?

Eller skal Rojava skabe håb for resten af Mellemøsten? Den eneste rigtige vej er, mener jeg, den revolutionære uafhængige kamp, solidarisk med progressive kræfter, og som mobiliserer de sekulære og venstreorienterede tendenser, som er til stede i regionen. Det har Kobanê i et vist omfang gjort, men det er stadig nødvendigt at opbygge en revolutionær koalition og ikke indgå i en imperialistisk koalition.

Kan du fortælle lidt om ISIS, og hvor de kommer fra?

SM: Kvindernes kamp og Rojavas kamp for at skabe og genopbygge samfundet har været i gang nu i tre

år. Det er kun på grund af skabelsen af ISIS, at vi nu i Vesten hører mere om deres modstandskamp. De patriarkalske imperialistiske kræfters intervention i regionen bidrager til dannelsen af de fundamentale, ekstremistiske, patriarkalske, voldelige kræfter, som ISIS er. ISIS er deres 'skabning', og ISIS blev skabt, da de indledte deres forsøg på at vælte Assad-regimet. Så politikken med 'regimeskift' som blev udbasuneret af de imperialistiske kræfter tilskynder til opstande og revolutionær organisering af folket. Men revolution sker ikke gennem militær intervention og bombning af nationer. Det kan bidrage til at få udskiftet statsoverhoveder, som det skete i Irak. Men det er ikke revolution. Så en følge af militær intervention i regionen er skabelsen af traditionelle, ekstremistiske, stammebaserede og patriarkalske kræfter, som ofte undertrykker demokratiske og progressive kræfter, herunder sekulære, nationalistiske, venstreorienterede kræfter. ISIS blev skabt i en sådan proces.

Kan du fortælle om den politiske organisering i Rojava?

SM: Det de har gjort er bemærkelsesmæssigt – hvad angår kvindernes deltagelse på lige fod med mændene i de forskellige råd og komiteer, og hvad angår den lige fordeling af ressourcer og opbygning af et samfund baseret på kollektivitet, ikke konkurrence. Og er dette holdbart? Det afhænger af ledelsen. PYD ledelsen er tæt forbundet med PKK under Abdullah Öcalan. Et alvorligt problem med PKK er troen på, at demokratisk autonomi kan skabes inden for rammerne af den tyrkiske stat. PKK hævder, at kurderne kan skabe et alternativ til nationalstaten gennem den tyrkiske stat. Dette er utopi, fordi den tyrkiske stat har til opgave at sikre det tyrkiske kapitalistiske og patriarkalske samfund og ikke vil tillade, at der i en del af landet oprettes et andet socialt og politisk system.

Hvordan vurderer du situationen for den internationale feminisme lige nu?

SM: Det som jeg ser lige nu er en stor forvirring med hensyn til, hvad der sker i Mellemøsten og i kvindebevægelsen. Men jeg ser, at flertallet af kvinder fra de undertrykte nationer i Afrika, Asien og Mellemøsten virkelig begynder at råbe op og rejse sig. Og vi

må spørge os selv, hvorfor vi ikke har en stærk regional kvindebevægelse? Jeg ved, at der har været en masse gadeprotester og forskellige former for medieaktivitet som støtte til kvinderne i Rojava, men der er ikke tale om en kvindebevægelse, som tager kontrol med gaderne i de store byer i Mellemøsten, eller som organiserer kvinder og mænd og gør kvindernes kamp i Rojava til udgangspunkt for opbygning af en stærk international feministisk koalition. Men på globalt, transnationalt og regionalt plan er det virkelig på høje tid at tænke på at genopbygge en magtfuld international feministisk bevægelse.

Hvilken slags solidaritet er påkrævet i forhold til dem, der har overlevet volden fra ISIS?

SM: Jeg deltog selv i modstanden i byen Sanajdaj i 1980 i den kurdiske region i Iran, da byen var under belejring, og hvor byen erklærede sin uafhængighed og modstod det islamiske regimes aggression i 25 dage. Byen blev i stort omfang organiseret på samme måde, som de historier vi i dag hører om Rojava. Nu er det enormt vigtigt at opbygge koalitioner til støtte for Rojava. Nyheder om den internationale solidaritet må for alt i verden nå frem til dem i Rojava, fordi det vil udgøre en kilde til inspiration og styrke. Som jeg husker det fra mine egne erfaringer, så spurgte jeg dengang mig selv, om nogen i verden mon vidste eller fik noget at vide om, hvad der foregik i dette lille hjørne af verden. En succes for Rojava vil være en vigtig sejr for os alle. Det er derfor solidaritet er så vigtig; omhyggelig solidaritet og opbygning af koalitioner. Når jeg siger omhyggelig så er det, fordi jeg mener, at vi med vores udgangspunkt i vores historiske viden, skal være omhyggelige og sende en advarsel i forhold til de strategiske beslutninger, som ledelsen af PYD tager på det meget vigtige og afgørende tidspunkt.

Iransk fødte Shahrzad Mojab er akademiker og aktivist. Siden 1986 har hun boet i Canada, hvor hun underviser på Department of Leadership, Higher and Adult Education and Women and Gender Studies Institute ved University of Toronto

DE KURDISKE ORGANISATIONERS HISTORIE

Nyhedsdækningen af konflikterne i Mellemøsten kan fremstille et forsimplet billede af de involverede parter. Kurderne skæres ofte over én kam, og de interne forskelle udviskes. I det følgende gives et rids af de vigtigste kurdiske partier, der alle spiller en rolle i den aktuelle kamp om Kobanê.

AF IF'S MELLEMLØSTGRUPPE

Iransk Kurdistan (Østkurdistan)

KDP - Iran (Kurdistan Demokratiske Parti)

KDP-Iran blev dannet i 1945. KDP var del af den kurdiske nationale bevægelse, der deltog i kampen mod det imperialistiske støttede shah-regime. Centrum for den kurdiske nationalisme var byen Mahabad, og det var med udgangspunkt i denne by, at kurderne i 1946 dannede verdens eneste kurdiske republik Mahabad, der kun levede i 11 måneder. KDP spillede med sine peshmergas en vigtig rolle i dannelsen af republikken. Peshmerga betyder den der tør konfrontere døden og bruges især om de væbnede styrker i Irakisk Kurdistan, hvorimod PKK-styrkerne betegnes guerillaer. KDP blev støttet af tusindvis af irakiske peshmergas fra søsterpartiet KDP-Irak. KDP-Iran går ikke ind for kurdisk selvstændighed, men for kurdisk autonomi inden for et føderalt Iran. KDP er et borgerligt nationalistisk parti, men deltager i den Socialdemokratiske Internationale. KDP-Iran er blevet splittet i to partier, der begge kalder sig KDP-Iran.

KDP nød fra dannelsen i 1945 og frem til 1979, hvor shahen blev væltet, og det islamiske regime tog over, stor opbakning i den kurdiske befolkning. KDP-Iran er i dag en skygge af fordums storhed og lever i dag i eksil i Irakisk Kurdistan og kontrolleres i vidt omfang af de irakiske kurdiske bevægelser.

Komala

Spiren til Komala blev lagt i 1969 - 70, hvor venstreorienterede kurdiske studerende begyndte at organisere sig under jorden. Komala dannedes officielt i 1979. Da det islamiske regime tog magten i Iran i 1979, indledte Komala den politiske og

væbnede modstandskamp og har siden da stået i spidsen for mange generalstrejker og politiske aktiviteter imod regimet.

I 1983 dannede Komala, sammen med andre grupperinger på venstrefløjen, Det Iranske Kommunistparti. På grund af Komalas store antal aktivister og mange års kamperfaringer fik Komala stor indflydelse i Det Iranske Kommunistparti og udgør den kurdiske afdeling af partiet.

Komala og Det Iranske Kommunistparti var ikke en del af Sovjetkommunismen, men betragtede Sovjetunionen som statskapitalistisk. Komala har været genstand for mange splittelser, og flere af de grupper der er gået ud, har beholdt navnet Komala. De fleste af dem er i dag borgerlige eller småborgerlige grupperinger.

Komala og Det Iranske Kommunistparti kæmper for et socialistisk Iran med mulighed for kurdisk selvstændighed, hvis kurderne ønsker det. Komala har baser i Irakisk Kurdistan, men arbejder politisk på begge sider af grænsen.

Irakisk Kurdistan (Sydkurdistan)

KDP-Irak blev dannet i 1946 på initiativ af Mustafa Barzani og er et søsterparti til KDP-Iran. Det er et borgerligt nationalistisk og pro-imperialistisk parti. Mustafa Barzani var leder af KDP-Irak frem til sin død i 1987, hvorefter forskellige sønner overtog magten. Fra 1987 har Masoud Barzani været leder af KDP-Irak og er i dag præsident i Irakisk Kurdistan. Under den første Golfkrig i starten af 1990'erne etablerede USA en flysikkerhedszone hen over Irakisk Kurdistan og brugte bevidst kurderne i imperialismens kamp mod Saddam Hussein. Flyforbudszonen udviklede sig til et USA-kontrolleret område hvor, KDP og PUK (se nedenfor) delte magten imellem sig og i dag har et vist selvstyre. KDP dominerer den nordlige del af Irakisk Kurdistan.

Barzani samarbejder med reaktionære kræfter som Israel, USA, EU og Iran - han tager eksempelvis til Tel Aviv på hospital, når han er syg. Kurderne i Nordirak har i forbindelse med USA's invasion i Irak og den borgerkrig det udløste - styrket deres position og

opbygget en selvstændig økonomi, herunder ikke mindst en oliehandel der både er officiel og sort, med bl.a. Israel og Tyrkiet. Barzani kræver en folkeafstemning om retten til kurdisk selvstændighed - et forslag som blankt afvises af regimet i Bagdad

PUK

PUK (Kurdistan's Irakiske Union) opstod som resultat af en splittelse i KDP, hvor en af lederne, Jalal Talabani, forlod KDP og i 1976 dannede PUK, som en union bestående af fire mindre socialist-partier og tidligere KDP-folk. Der eksisterer inden for PUK store ideologiske forskelle, fra marxister til konservative til pro-islamister. PUK dominerer i den sydlige del af Irakisk Kurdistan op til grænsen til Iran og siges at være mere Iran-venlig end Barzani. Det er nok forklaringen på, at USA og det islamiske regime i Iran udpegede Talabani til præsident i Irak efter Saddam Husseins død.

Der er ikke de store forskelle på KDP's og PUK's politik. Også PUK er et borgerligt nationalistisk pro-imperialistisk parti.

Tyrkiet (Nordvestkurdistan)

Lederen af den nye tyrkiske stat, der opstod på ruinerne af det osmanniske imperium, var Mustafa Kemal, kaldet Atatürk. Han gav navn til den særlige tyrkiske nationale ideologi, der kaldes kemalismen. Den kemalistiske tanke var at danne en tyrkisk enhedsstat og forhindre den splittelse, som havde kendetegnet det osmanniske imperium. Derfor kom der i grundloven fra 1923 til at, stå at i Tyrkiet er der kun ét folk: tyrkerne. Hermed var grunden lagt til den tyrkiske stats undertrykkelsen af kurderne, der fremover blev betegnet bjergtyrkere, og hvis sprog og kultur blev forbudt. I perioden fra 1923 til 1940 fandt 27 kurdiske oprør sted, men de blev alle slået ned.

PKK – Kurdistan's Arbejderparti

Da PKK blev dannet i 1978, havde Tyrkiet været gennem to militærkup. Det Nationale Sikkerhedsråd, der bestod af kup-generalerne, styrede reelt Tyrkiet og kunne sætte parlamentets beslutninger ud af kraft. Militæret styrede Tyrkiet frem til 1995,

hvor islamisterne (først partiet Refah, siden AKP) kom til magten, men det medførte ingen væsentlige ændringer for kurderne.

Grundlæggerne af PKK var studerende ved universitetet i Ankara, herunder Abdullah Öcalan der blev PKK's leder. PKK havde ikke nogen entydig strategi, men kaldte sig marxister og kommunister. Hovedkræfterne i den kurdiske revolution skulle være en alliance mellem arbejdere og bønder. Målet var et selvstændigt Kurdistan, der skulle omfatte ikke kun Tyrkisk Kurdistan, men hele Kurdistan, og metoden var guerillakamp. PKK indledte den væbnede kamp den 15. august 1984, som er en kurdiske mærkedag. PKK udmærkede sig ved sine kvindeguerillaer. De kommende år kom det til heftige konfrontationer med det stærke tyrkiske militær. PKK opnåede en massiv opbakning i den kurdiske befolkning, der tidligere havde været splittet af stammekrige og lokale krigsherrer. PKK havde sit hovedkvarter i den syrisk kontrollerede Bekaa-dal i Libanon. Da Tyrkiet i slutningen af 1990'erne tvang det syriske regime til at fordrive PKK's leder Abdullah Öcalan, begyndte nedturen for PKK. Öcalan endte i 1999 tyrkisk fængsel, hvorfra han stadig styrer slagets gang.

Op gennem 1990'erne opgav PKK strategien om et selvstændigt Kurdistan og talte nu – især efter Öcalans fængsling – om kulturelle rettigheder og kurdiske selvbestemmelse inden for en tyrkisk føderation. I 2011 blev der indledt forhandlinger mellem PKK og det regerende AKP-parti.

I 2013 udsendte Öcalan et brev, hvor han bekendtgjorde, at den væbnede kamps æra er slut, og at PKK ville trække sine væbnede styrker ud af Tyrkiet og ind i Irakisk Kurdistan. PKK har altid har været forbudt i Tyrkiet og er på USA's og EU's terrorlister. PKK danner regelmæssigt lovlige partier, der stiller op til parlamentsvalg. Når de bliver forbudt, danner de nye. PKK er blevet kritiseret for sin nationalisme og for ikke at danne fælles front med den tyrkiske arbejderklasse.

Syrien (Sydvestkurdistan)

PYD - Det Demokratiske Unionsparti Væbnede grene, YPG, Folkets Beskyttelsesenheder og YJA, Kvindernes Forsvarsstyrker

PYD blev dannet 2003 af kurdiske aktivister i samarbejde med PKK, Kurdistans Arbejderparti. PYD følger i det store og hele PKK's politik. PYD går ikke ind for et selvstændigt Kurdistan, men for kurdisk selvbestemmelse i en syrisk føderation. PYD har 60-70.000 aktivister og på alle niveauer en stærk kvinderepresentation. PYD's væbnede gren er YPG (Folkets Beskyttelsesenheder) og kvindeguerillaen YJA (Kvindernes Forsvarsstyrker).

Under første fase af den syriske borgerkrig forholdt PYD sig kritisk til både Assad-regimet og den syriske modstandsbevægelse organiseret i The Syrian National Council, der har base i Tyrkiet.

KDP- Syrien

KDP-Syrien er et søsterparti til KDP i Irak. Partiet har kun opbakning fra et par procent af kurderne, mens PYD har opbakning fra over 95 % af de syriske kurdere. Det er dette lille pro-Barzani og pro-vestlige parti som USA-imperialismen nu satser på skal tjene som instru-

Kurdistan strækker sig over et område i Mellemøsten på størrelse med Spanien. Der er vigtige olieklnder i Mosul, Kirkuk og Khanaqin (Irakisk Kurdistan), og mindre olieklnder i Rumailan (Syrisk Kurdistan) og Batman (Tyrkisk Kurdistan). Under 1. verdenskrig brød det osmanniske imperium sammen, og Kurdistan blev opdelt i fire dele: Iransk Kurdistan (Østkurdistan), Irakisk Kurdistan (Sydkurdistan), Tyrkisk Kurdistan (Nordvestkurdistan) og Syrisk Kurdistan (Sydøstkurdistan).

Befolkningstal: Iransk Kurdistan (Nordøstkurdistan): 6 – 7 mio. kurdere

Irakisk Kurdistan (Sydkurdistan): 5 mio. kurdere

Tyrkisk Kurdistan (Nordvestkurdistan): 18 mio. kurdere

Syrisk Kurdistan (Sydøstkurdistan): 2 mio. kurdere

BORGERKRIGEN I SYRIEN OG DENS MANGE AKTØRER

Det er for længst blevet klart at borgerkrigen i Syrien, ikke kun er en krig mellem det syriske Assad-regime og den syriske opposition, men involverer en lang række reaktionære regimer både på regionalt og internationalt niveau. Det er således ikke rigtigt når imperialisterne og deres medier fremstiller borgerkrigen i Syrien som en krig mellem religioner. Det er en benhård krig om indflydelsen i Mellemøsten.

AF IF'S MELLEMMØSTGRUPPE

Assad-regimet støttes ikke kun af det islamiske regime i Iran, der med sine islamiske gardister og Hizbollah-militser fra Libanon (under kontrol af det islamiske regime i Iran) har stor indflydelse på den syriske hær. Denne akse støttes også af Kina og Rusland. Den syriske opposition organiseret i The Syrian National Council (med base i Tyrkiet) hvis væbnede gren er The Syrian Free Army, støttes af Tyrkiet, Jordan, Saudi Arabien, Qatar, Emiraterne og USA- og EU-imperialismen.

Israel spiller en vigtig rolle i konflikten. I Golan Højderne har Israel angrebet Assad-regimets baser hvilket svækker det syriske regime og styrker de islamiske kræfters modstand mod Assad-regimet. Dele af disse islamiske kræfter har ikke noget problem med den zionistiske stat Israel, de styrer primært efter målet: et kalifat i Mellemøsten. Den syrisk-iraniske side har på det seneste haft fremgang, mens den syriske opposition og dens støtter er blevet svækket.

USA fører en noget vaklende politik i Mellemøsten, men interesserer sig pt mest for Iran der er blevet markant styrket efter den vestlige imperialismes intervention i Irak, og nu har fuld kontrol med regimet i Irak og med Hizbollah i Libanon. USA vægter forsoning med det islamiske regime i Iran højere end hensynet til traditionelle allierede som Israel og Saudi Arabien. Iran og USA har brug for hinanden: USA og Iran har en fælles interesse i at bekæmpe ISIS. Iran ønsker sanktionerne ophævet eller svækket. USA ønsker en eller anden form for alliance med det strategisk vigtige Iran og adgang til det store iranske marked med en befolkning på 75 mio mennesker. Det er forklaringen på den kun halvhjertede støtte fra USA til den syriske opposition. Til forskel fra Tyrkiet ønsker USA nemlig ikke Assad-regimet fjernet. Det ville være en for voldsom provokation i forhold til det islamiske regime i Iran, USA ønsker blot det syriske regime holdt i snor. Derfor er det ikke så overraskende, som det kunne se ud, at USA og dets allierede, fx Danmark, nu (slutningen af februar) taler om at indlede dialog med regimet i Damaskus.

Til gengæld intensiveres USA og alliancens våbenhjælp til de syriske kurdernes kamp imod ISIS da ISIS truer imperialismens interesser, især i Irakisk Kurdistan, men også i Syrien

Bag om præsident Hassan Rouhannis liberale facade

AF: YASSAMINE MATHER

Da Hassan Rouhanni i juni 2013 blev valgt til ny iransk præsident, blev han af vestlige imperialister og de vestlige medier udråbt til den ny 'reformpræsident'. De havde økonomiske og politiske interesser i et nyt og bedre forhold til Iran. Med en 'reformpræsident' ved roret kunne det bedre forsvares at etablere samarbejde med det land der tidligere af præsident Bush var blevet placeret på Ondskabens Akse. Opdelingen af Irans magthavere i en reformistisk og en konservativ fløj er en falsk modsætning. Uanset om Ahmedinejad (såkaldt konservativ) eller Rouhanni (såkaldt reformpræsident) sidder på præsidentposten, er det den øverste religiøse leder Ali Khamenei der har det afgørende ord at sige i udviklingen af politikken. Under både 'konservativt' og 'reformistisk' regime undertrykkes landets arbejdere; kvinderne underkastes kønsapartheid; homoseksuelle undertrykkes; kurdernes undertrykkes, der er mangel på politiske rettigheder såsom retten til at organisere sig i fagforeninger, demonstrationsretten og ytringsfriheden. Fængsling, tortur og henrettelser har siden det islamiske regimes overtagelse af magten i Iran i 1979 været daglig praksis.

De neoliberale kræfter

I forhandlingerne mellem Iran og De Fem Store Plus En (USA, Kina, Frankrig, England, Japan plus Tyskland) blev det i begyndelsen af 2014 besluttet at lempe sanktionerne mod Iran, mens Iran til gengæld skulle neddrole omfanget af sin berigelse af uran, bl.a. på Natanz-atomværket.

Aftalen om lempelsen af sanktionerne mod Iran har med øjeblikkelig virkning medført en opblomstring af landets bilindustri, men det har fået regimet til at forbedre arbejderklassens situation i form af udbetaling af lønninger (som ofte er måneder, ja hele år bagud) eller mindskelse af arbejdsløsheden. Der sker ingen reduktion i anvendelsen af 'hvide kontrakter', dvs. kontrakter hvor arbejderne skriver under på tomt stykke papir, og arbejdsgiverne udfylder løn- og arbejdsbetingelser som det passer dem. Rouhannis ministre kender kun to buzz-ord: 'udenlandsk' og 'investeringer'.

Internationale delegationer står kø for at rejse til Teheran. Det gælder fx Det iransk-britiske Handelskammer med den tidligere britiske udenrigsminister Jack Straw i spidsen. De internationale

investorer får af Irans nye regime at vide at de kan regne med billig arbejdskraft, mens varer fra USA og EU kan være sikre på et stort marked blandt Irans nyrige – den religiøse elite som har samlet ufattelige rigdomme, fordi de har profiteret på sanktionerne pga. det sorte marked og den korruption, som sanktionerne har affødt.

Den topstyrede neo-liberale politik har medført modstand fra befolkningen. Da Rouhanni rejste til Davos for at deltage i World Economic Forum blandt verdens rigeste kapitalister, udbrød der strejker og demonstrationer på flere iranske fabrikker. De demonstrerende arbejdere på den petrokemiske fabrik Iman Khomeini opfordrede præsidenten til at aflægge fabrikken et besøg for at han kunne se de katastrofale resultater af regimens neoliberale politik.

Ringe forskel mellem Ahmedinejad og Rouhannis politik

Med sin rejse til Davos for World Economic Forum i januar 2014 demonstrerede Rouhanni at hans regime er på samme side som den internationale kapital. På det område er der ingen forskel mellem det nuværende Rouhanni-regime og det tidligere Ahmedinejad-regime. De er begge pro-kapitalistiske, men forskellen er at Ahmedinejad forsøgte at skjule den neoliberale politik bag gimmicks og gaver til de fattige for dermed at skaffe sig et socialt image; alt imens hans venner profiterede af sanktionerne og blev meget rige.

Her overfor står den nye præsident Rouhanni som stolt erklærer at hans regime står på samme side som den neoliberale, internationale kapital og ikke tåler afvigelse fra den neoliberale linje. Rouhannis informationsminister har klaget over "al den snak om socialisme" der resulterer i "et had til kapitalismen", og en af Rouhannis rådgivere har til avisen Andisheh Pouya udtalt at Rouhannis plan er at "udrense venstreorienterede tanker".

Ideologiske angreb på oppositionen

De iranske magthavere 'glemmer' at det var den iranske arbejderklasse og dens socialistiske ideer som i 1979 stod i spidsen for afsætningen af Shahens regime. De glemmer at der stadig er mange iranere som nærer dyb respekt for de unge marxistisk inspirerede kvinder og mænd på venstrefløjen som spillede en central rolle i knusningen af dele af statsapparatet i 1979. Alle islamiske regimer siden 1979 har gjort alt for at omskrive historien, bl.a. ved at bortskrive de revolutionæres rolle i kampen mod Shahens regime. Det gælder shah-regimets likvidering af Amir Parvis Pouan (dræbt af shahens hemmelige politi Savak) og Massoud Ahmazadeh (dræbt af shahens politi ved nakkeskud), begge ledende medlemmer af den

daværende Iranian People's Fedaae Guerillas, som var en marxistisk-leninistisk guerillabevægelse. Deres rolle i modstandskampen er helt fraværende i regimets historieskrivning.

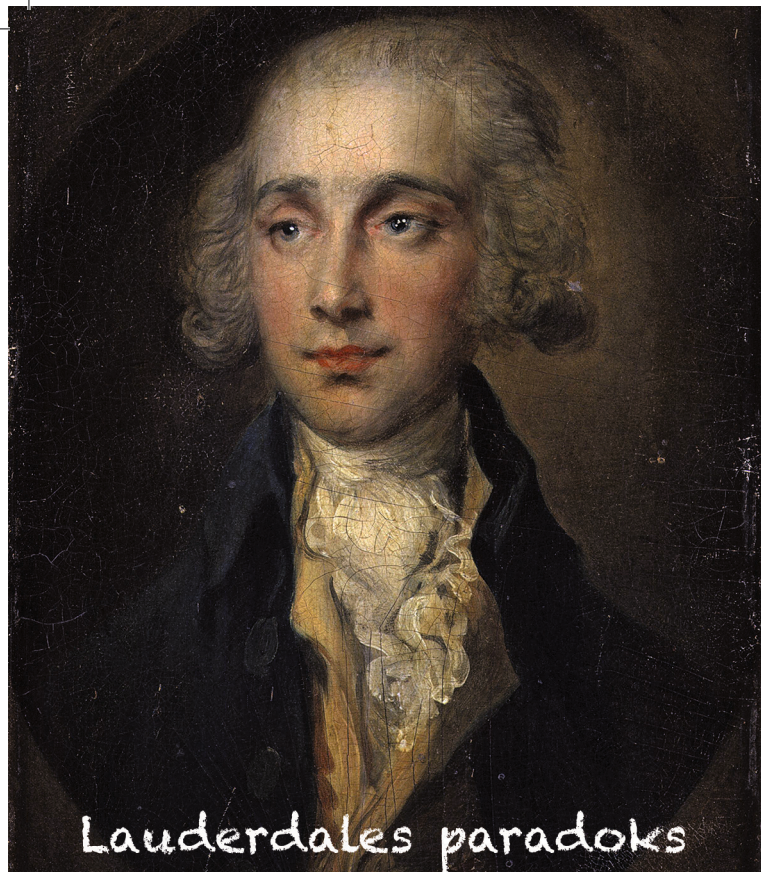
Den systematiske miskreditering af venstrefløjens er led i Rouhannis plan om helt at udradere enhver erindring om de revolutionæres centrale rolle i februar-oprøret imod Shahens regime. Angrebet på arbejderklassen og venstrefløjens er en vigtig del af det nye regimes ivrige neoliberale økonomiske strategi, men det har haft den modsatte virkning. Pludselig får venstrefløjens langt mere opmærksomhed end den har fået de seneste mange år. En opmærksomhed som ikke står i et proportionalt forhold til den rolle venstrefløjens faktisk spiller i den nuværende politiske situation.

Autoritære regimer passer perfekt til neoliberalismen

Rouhanni fremsatte i sin valgkampagne løfter om menneskerettigheder og løsladelse af politiske fanger, men han har på ingen måde opfyldt sine valgløfter. Tilhængerne af det frie marked hævder at deres økonomiske politik går hånd i hånd med 'demokratisering'. Erfaringer fra regionen demonstrerer at de autoritære regimer er de bedst egnede til gennemførelse af den upopulære splittende frimarkedspolitik. Iran er ingen undtagelse. Efter Rouhannis overtagelse af præsidentposten i juni 2013 er 458 personer blevet henrettet. I Iran idømmes dødsstraf bl.a. for homoseksualitet, sex uden for ægteskab, narko og politisk oppositionspolitik. Regimet har i sommeren 2014 fængslet arbejdere blot for at opfordre til 1. maj demonstrationer, ligesom de fængsler fagforeningsledere for at være fagligt aktive og kvinder for at være kvindepolitisk aktive.

” IF's Mellemøstgruppe udtaler om situationen i Iran: ”Vi må fastholde vores anti-krigs- og anti-sanktionspolitik alt imens vi styrker vores kampagner til forsvar for den iranske arbejderklasse, for løsladelse af politiske fanger, til forsvar for kvindernes rettigheder, ligesom vi må styrke solidariteten med de undertrykte folk (fx kurderne) og støtte de revolutionæres kamp for at vælte det islamiske kapitalistiske regime og oprettelse af en arbejderstat i Iran”.

En af liberalismens fædre John Locke (1632-1704) mente, at hvis man tog vandet fra floden, og solgte den, tog man ikke noget fra andre. Og den samlede rigdom ville stige.

James Maitland, den 8. Jarl af Lauderdale (1759-1839), mente der lå et paradoks hos Locke, og at dette skyldtes at der ikke skelnes mellem velstand og rigdom. Han påpegede, at der tilsyneladende består et omvendt forhold mellem offentlig velstand og privat rigdom, idet når den sidste forøges formindskes den anden. Offentlig velstand "består af alt det som mennesket ønsker sig, fordi det er nyttigt eller dejligt for ham". Den private rigdom derimod "består af alt det som mennesket ønsker sig, fordi det er nyttigt eller dejligt for ham; og som der er en vis grad af knaphed på". Manglen er altså forudsætningen for, at noget har en bytteværdi for den private tilegnelse. Ifølge Lauderdale betød det, at mangel på ressourcer, der er nødvendige for livets opretholdelse såsom vand og mad, vil udsætte dem for bytteværdi. Og det vil gøre de rige rigere på bekostning af den fælles velstand. Lauderdale peger på sin samtids afbrænding af afgrøder som eksempler på skabelse af mangel, for at øge bytteværdien.

Hvis vi vender tilbage til Locke' vand vil det således betyde, at ved privat tilegnelse af vandet vil landets rigdom øges på bekostning af landets velstand. Igen er det muligt at påpege, at Lockes forudsætning af

rigelighed, i dette tilfælde vand, vil forhindre Lauderdale's paradoks. Men Locke påpeger samtidig, at hvis den private tilegnelse, med værdiforøgelse som følge af arbejde, medfører en samlet rigdomsforøgelse, er selv de dårlige stillet bedre stillet end før den private tilegnelse. Men når så Locke samtidig ikke skelner mellem velstand og rigdom, eller

nyttéværdi og bytteværdi, rammes hans argumentation også af Lauderdale's Paradoks.

Lauderdale's Paradoks er mere brændende i dag end på den 8. Jarls tid. Herhjemme er alle partier villige til at overføre fælleseje til privateje med argumentationen om at det øger rigdommen. Europa rummer verdens to største vandfirmaer, de franske Vivendi og Suez, og de forsyner alene 300 mill. mennesker med vand. Hvis det går som det plejer med EU, Verdensbanken mfl. når der skal laves lånepakker, så vil det græske vand være endnu en kilde til Vivendi og Suez's private tilegnelse. I Sydamerika blev Bolivias vandressourcer privatiseret i 2004, og det betød en stigning i landets rigdom – til gavn for det franske vandselskab, og et par dryp til landets eget borger-skab – men samtidig en større fattigdom for flertallet af befolkningen som ikke havde råd til rent vand (det var i øvrigt den afgørende faktor, der banede vej for den nuværende præsident Morales valgsejr).

Flygtningelejr ved den syrisk/tyrkiske grænse. Foto Anders Birger

Oslo forandrede alt

Interview med Khaled Barakat i Beirut, marts 2015

Khaled Barakat er forfatter, international koordinator i Free Ahmed Sa'adat Kampagnen og medlem af PFLP* (Folkefronten til Palæstinas Befrielse)

AF IRENE CLAUSEN, INTERNATIONALT FORUMS
MELLEMØSTGRUPPE

Fortæl om situationen i Palæstina i dag?

Khaled Barakat (KB):

Efter Oslo-aftalen (1993) blev alt forandret. Indtil da havde palæstinenserne kæmpet for befrielse, nu blev projektet at opbygge en stat. Nogle mente – fejlagtigt – at det palæstinensiske selvstyre (PA – Palestinian Authority) var et skridt på vejen mod en palæstinensisk stat. Men Israel fastholdt besættelsen, og nu med støtte fra dele af palæstinenserne. Israel udbygger bosættelser og Apartheidmuren, og besættelsen er blevet endnu mere brutal.

NGO'er erstatter
de palæstinensiske
massebevægelser

KB: Det måske mest katastrofale ved Oslo-aftalen var den rolle, som NGO'erne kom til at spille. Penge udefra kom til at styre. Fra USA, EU og de arabiske regimers side satsede man bevidst på NGO'erne som instrumenter til at kontrollere Palæstina. USA og EU delte opgaverne mellem sig. USA's støtte var øremærket til finansiering af selvstyrets sikkerhedssystem, mens EU stod for finansiering af de civile NGO'er. Målet var en total omstrukturering af det palæstinensiske samfund og likvidering af den palæstinensiske nationale bevægelse. Dette er i vidt omfang lykkedes, idet NGO'erne har erstattet de palæstinensiske kæmpende massebevægelser.

PLO (Palestinian Liberation Organization) er den paraply som organiserer alle de sekulære (ikke religiøse) fraktioner: Fatah, PFLP, DFLP osv. Under PLO-paraplyen fandtes tidligere en række stærke massebevægelser som organiserede kvinderne (General Union of Palestinian Women), arbejderne (General Union of Palestinian Workers), studenterne (General Union of Palestinian Students) osv. Disse bevægelser organiserede ikke kun palæstinenserne i Palæstina, men palæstinensere overalt, på samme måde som PLO er repræsentant for alle palæstinensere.

Disse massebevægelser havde opnået forbløffende resultater, opbygget virksomheder og børnehaver og klinikker i lejrerne, lavet alfabetiserings-kurser og uddannelsesinstitutioner, samtidig med at de uddannede folk til national modstand mod besættelsen. Disse bevægelser var med til at forberede os til intifadaen i 1987. Når vi ikke i dag har en tredje intifada, hænger det sammen med at vi ikke længere har denne folkelige struktur med massebevægelser og massemodstand.

Efter Oslo blev palæstinenserne uden for Palæstina hængt af. Nu blev alt bestemt i Ramallah. Nu var der ikke længere nogen struktur som forenede de palæstinensiske aktive lærere, kvinder, arbejdere, studenter, ingeniører, forfattere. Palæstinenserne i diasporaen (eksilet, red.) havde ikke længere nogen stemme. Det

gælder også de palæstinensiske flygtninge som ikke længere har et forum hvor de kan organisere sig.

Den palæstinensiske
højre- og venstrefløj

KB: For PFLP er det en vigtig opgave at skabe palæstinensisk enhed og få Fatah (PLO's største parti og det parti som Arafat var formand for) og Hamas (islamisk parti) til at arbejde sammen, idet de repræsenterer det store flertal af palæstinenserne. Begge grupper er som bekendt stærkt højreorienterede. Med Hamas har vi siden Oslo indgået en taktisk alliance på trods af stor politisk uenighed. PFLP ønsker i den aktuelle situation, at arbejde sammen med alle de kræfter som kan forenes i kampen mod den zionistiske besættelse.

Med Fatah er det kompliceret. Fatah er via selvstyret ansvarlig for sikkerhedstjenesten som får masser af penge. Og uden penge, intet Fatah. Folk stemmer primært på Fatah, fordi Fatah har penge. Selvstyret har 40.000 personer ansat i sikkerhedstjenesten, de og deres familier stemmer på Fatah. De føler ingen loyalitet over for kampen mod besættelsen, kun loyalitet i forhold til deres job og deres lønninger!

Hvem er venstrefløjen i dag, ud over PFLP?

KB: DFLP (udbrydergruppe fra

PFLP) og PPP (det palæstinensiske kommunistparti) fremfører en venstreorienteret retorik, men når det kommer til stykket retter de ind efter Fatah og er ikke længere venstreorienterede. De arbejder sammen med Abu Mazen (krigsnavn for Mahmoud Abbas, PLO's formand og selvstyrets præsident). Alligevel siger vi: 'Let Us Unite'. Men det siger de nej til. De vil kun samarbejde på betingelser som accepteres af Fatah.

DFLP er langt svagere end de selv giver udtryk for. Nogle gange lykkes det os at lave en fornuftig alliance med DFLP, f.eks. i kampen mod korruption. PPP er kun til stede på Vestbredden og Gaza, ikke i diasporaen. Så er der Mustafa Barghouti. Han leder en NGO (Palestinian National Initiative), og denne NGO består af ham og kun ham. Hvis han forsvinder, eksisterer den ikke.

PFLP's internationalisme *Hvor står PFLP i dag?*

KB: PFLP er ikke – som DFLP og Fatah – en palæstinensisk fraktion, men har palæstinensiske/arabiske/internationalistiske rødder. Det er derfor man finder PFLP-afdelinger i mange arabiske lande – som Tunesien, Algeriet, Yemen, Libanon, Palæstina, Syrien, Bahrain, og i lande som ikke er arabiske – fx Tyrkiet, Cuba og Venezuela. Det er derfor PFLP har trænet mange befrielsesbevægelser som de iranske fedayiner**, de cubanske guerillaer, osv. Nogle af dem har besøgt os og sagt at det var her hos PFLP, at de fik deres første våben udleveret. Der kom i tidligere tider masser af internationale brigader til Palæstina, det sker desværre ikke så ofte i dag.

Vi, PFLP, betragtes af mange på den arabiske venstrefløj som en ledende kraft i den arabiske revolution. Vi må støtte dem og ikke kun bede dem om støtte. Enhver sejr i den arabiske verden er

en sejr for Palæstina. Det gælder om at styrke den antiimperialistiske lejr.

Mere militant PFLP- linje

KB: Vores kamp består af to søjler: massebevægelserne og den militære kamp. De to søjler er afgørende for revolutionen. PFLP's militære indsats er blevet mangedoblet i Gaza siden 2012 og især i forbindelse med Israels massakre i Gaza sommeren 2014, hvor Abu Ali Mustafa-Brigaderne spillede en vigtig rolle**.

Efter 7. kongres (2014, red.) er vi gået under jorden på Vestbredden. Vi har ikke længere et particenter, vi har kun en talsperson. Vi er i erklæret opposition til Fatah og modstander af selvstyret PA, der varetager fjendens interesser. Vi har igennem flere år ført kampagne mod PA's politio- og sikkerhedssamarbejde med besættelsesmagten.

På kongressen sidste år blev Ahmed Sa'adat (der sidder i israelsk fængsel) genvalgt som generalsekretær, mens Abu Ahmed (PFLP's mangeårige militære leder) blev valgt til vice-generalsekretær. Politbureauet fik mange nye medlemmer. Vi forsøger at få flere unge og flere kvinder med i ledelsen. Vi udskiftede 60 % af ledelsen på den 7. kongres.

De palæstinensiske fanger er en vigtig del af kampen. De står i front i kampen mod besættelsen af Palæstina. En af dem er Ahmed Sa'adat, PFLP's fængslede leder. Fangerne giver os mod og energi til kampen ved deres udholdenhed og styrke. Det er en vigtig opgave for os og vores politiske venner at befri fangerne.

*PFLP er et udogmatisk marxistisk parti, dannet i 1967, næststørste fraktion i PLO, hvor Fatah ("Arafats parti") er størst. Læs mere om PFLP på www.pflp.ps

**Fedai (ental) – fedayin (flertal) betyder partisan, på arabisk egentlig "den der ofrer sig"

***Brigaderne er opkaldt efter Abu Ali Mustafa, der blev valgt til PFLP's generalsekretær efter George Habash's afgang på 6. kongres i 2000. Han blev myrdet af israelsk militær i august 2001. Han afløstes af Ahmed Sa'adat, der sidder i israelsk fængsel på livstid. (læs om kampagnen: freeahmadsaadat.org og den danske kampagne: freeahmadsaadat.dk)

Egypten:

Militæret ved magten igen - hvad med revolutionen?

JETTE KROMANN, MEDLEM AF IF, SAP OG ENHEDSLISTEN

Er situationen nu den samme som før den første revolutionære oprørs bølge i 2011? Var oprøret mod Mubaraks regime ikke netop vendt mod militærets direkte politiske diktatur?

Hvorfor blev oprøret i 2013 mod det Muslimske Broderskab (MB) ikke også vendt mod militæret da det lavede kup?

Svaret skal søges både i massernes lettelse over aktuelt at komme af med det forhadte Muslimske Broderskab, men også i militærets historiske rolle i Egypten.

Aktuelt har kuppet foreløbigt sat punktum for en uafgjort kamp mellem lige stærke kræfter - masserne og MB. Kampen forblev uafgjort fordi de arbejdende masser ikke ville finde sig i det Muslimske Broderskabs konservative undertrykkelse, men samtidig var arbejderklassen ikke politisk moden til at påtage sig en selvstændig rolle - at tage magten i staten både fra den reaktionære, konservative del af borgerskabet som det Muslimske Broderskab (MB) repræsenterer - såvel som fra det undertrykkende, sekulære militær. Hvad hverken MB eller arbejderklassen formåede, det kunne officerskassen. De hævdede sig så at sige over klassernes modsætninger i et bonapartistisk kup som ikke alene var vendt mod det Muslimske Broderskab, men i endnu højere grad mod risikoen for at arbejderklassen skulle blive i stand til politisk at selvstændiggøre sig

og bruge hele sit revolutionære potentiale til at tage statsmagten i alliance med de fattige masser på landet.

De borgerlige sekulæres rolle

Den Nationale Frelserfront - en folkefrontagtig konstruktion domineret af borgerligt liberale - var en uhomogen flok af alt fra borgerskabets liberale til socialister der havde tabt valget i 2012 til MB. De havde ikke et egentligt fælles program, men alene en sekulær modstand mod islamisterne. Fronten hilste militærkuppet velkommen som en sekulær redning imod MB. Dette demonstrerede både den manglende politiske selvstændighed hos det sekulære neoliberale borgerskab og i endnu højere grad hos de socialistiske kræfter der deltog i eller udefra støttede Den Nationale Frelserfront - og militærkuppet.

Militærets skiftende historiske rolle

Historien om det egyptiske militær er historien om dets forvandling fra at være et militær i et undertrykt lands historiske, antikoniale nationalistiske kamp, hvor det i udgangspunktet spillede en progressiv om end begrænset, revolutionær rolle, - til det i og med dets magtovertagelse skiftede til at blive et undertrykkende, reaktionært militærdiktatur vendt mod masserne.

Den 22. juli 1952 ledte de 9 unge Frie Officerer med Nasser i spidsen et militærkup mod den britiske kolonimagt og deres marionet kong Faruk. Det lykkedes. Briterne og kongen blev jaget ud. Officerskassen blev nu - som ledere af en borgerlig stats militærmagt - en ledende del af Egyptens nationale borgerskab. Kuppet var en slags ufuldstændig stedfortræder for en egentlig borgerlig revolution. Som ledere

af denne nationalt borgerlige proces søgte officerskassen - som ethvert andet borgerskab - privilegier til sig selv.

De Frie Officerers program havde fælles træk med en borgerlig revolutions idet de stod stå for et nationalistisk opgør med feudalisme, koloni - og kongemagt. Desuden var der en overbygning af panarabisme - et projekt gående ud på at forene de arabiske stater imod kolonialismen og dermed selvfølgelig yde modstand mod den nye kun fire år gamle israelske stat. Der var helt utvetydigt tale om en arabisk nationalistisk, pro-kapitalistisk bevægelse styret af militæret som i og med magtovertagelsen kom til at varetage sin egen borgerlige klasses privilegier. Dermed stod officerskassen i modsætning til en klassebevidst arbejderbevægelse som ville være imod alle privilegier og desuden have et ægte internationalistisk grundlag for panarabisme - nemlig et ægte interessefællesskab med arbejderne og fattigbønderne og andre undertrykte og udbyttede samfundslag i den øvrige arabiske verden.

De Frie Officerers projekt var uforeneligt med klassekamp. Netop klassekampen ville udgøre den største fare for officersernes nationalistiske, pro-kapitalistiske, topstyrede, militært ledede bevægelse og egne klasseprivilegier. Officerskastens magt kom derfor også straks efter magtovertagelsen til at bygge på underordning af den voksende arbejderklasse i byerne og de fattige masser på landet. Forfølgelsen af og forbud mod Kommunistpartiet var et klart bevis på dette. Nationalisering under officerskastens herredømme af briternes og kongens ejendom omfattede olien og de store godser - og ikke mindst banksektoren. Nassers nationalisering af Suez-kanalen førte til krig med Storbritannien

og Frankrig i 1956 og et 15 år langt samarbejde med Sovjetunionen, som bl.a. byggede Assuan dæmningen ved Nilen. Med disse nationaliseringer fik officerskysten direkte økonomisk adgang til landets største rigdomme.

Libyens Gadaffi søgte at kopiere de egyptiske Frie Officerers bevægelse. Dannelsen af Baath partierne i Syrien og Irak og forsøg på at skabe forbund mellem de to lande og Egypten var udløbere af den panarabiske vision imod kolonialismen og for udvikling af kapitalismen i regionen. Forbundsforbundet mislykkedes efter kort tid på grund af konkurrerende magtinteresser mellem de nationale officerskaster.

Baath partierne overlevede i Syrien og Irak, og Gadaffi forblev ved magten i årtier - indtil nutidens imperialistiske aggressioner definitivt knuste dem og bragte død og kaos over deres befolkninger. Disse regimer, der i deres udspring var ledet af pro-kapitalistiske, nationale interesser, har for længst mistet ethvert gran af deres oprindelige anti-koloniale progressive impuls. Det var således en af de oprindelige 9 Frie Officerer fra 1952 - Anwar Sadat (præsident fra 1970 efter Nassers død) - der ændrede den økono-

miske politik fra at være statsstyret til at overgå i hænderne på IMF. Det var officerskastens politik der var årsag til udvikling af den ekstreme ulighed der var baggrunden for revolutionen i 2011. Det var også Anwar Sadat der endegyldigt accepterede imperialismen som dominerende magt i hele regionen og dermed ikke alene forrådte det palæstinensiske folk, men desuden afsluttede den historiske bevægelses panarabiske vision om at forene den arabiske verden mod imperialismen da han ved USA's mellemkomst i 1978 underskrev Camp David-aftalen som godkendte den israelske stat med dens zionistiske apartheids undertrykkelse af palæstinenserne og Israels funktion som imperialismens reaktionære vogter i regionen. Det nationalistiske egyptiske borgerlige militærdiktatur forærede dermed den største gave til imperialismens fortsatte internationale magt. Begivenhederne i nutiden har vist at militæret - på trods af det totale fravær at progressiv politik - har bevaret sin legitimitet hos pro-kapitalistiske, borgerlige samfundslag og reformister i arbejderbevægelsen - som forsvarende for den sekulære, kapitalistiske stat.

Kommunist Partiets rolle

Den anden politiske strømning som konkurrerede med Nasserismen om hegemoni over maserne var Kommunistpartiet. Fordi militærregimerne i Egypten, Libyen og de Baathparti ledede regimer i Irak og Syrien i en periode udgjorde en modstand mod de imperialistiske kolonimagters geopolitiske og militære dominans over nationerne i regionen, blev disse regimers fortsatte magt til en vis grad støttet af sovjetbureaukratiet.

Sovjetbureaukratiet, der støttede det egyptiske regime, bestemte hvordan det Moskva-tro egyptiske Kommunistparti forholdt sig til Nasser-regimet. Det fik som konsekvens at det egyptiske Kommunistparti - ganske vist forgæves - konstant søgte en alliance med Nasse, som til gengæld konstant undertrykte partiet som forblev illegalt - uden at blive forsvaret af sovjetbureaukratiet.

Til trods for undertrykkelse og illegalitet fik partiet i perioder indflydelse blandt byernes intelligentsia og arbejdere. Partiets organisatoriske skæbne og politiske fallit blev som de fleste andre steder definitivt besejlet med Sovjetunionens sammenbrud.

Fra at have været radikale småborgerlige, nationalistiske oprørere mod kolonimagten med en progressiv vision om forening af den arabiske verden i panarabismens navn var officerskassen efter sin magtovertagelse blevet den mest magtfulde del af borgerskabet. Officererne er f.eks. indtil i dag de største jordbesiddere. De overtog simpelt hen ejendomsretten til den jord der blev eksproprieret fra kongen, godsejerne og den britiske kolonimagt. Officerskastens moderne under rykkende rolle og fortsatte økonomiske klasseprivilegier var medvirkende årsag til det Muslimske Broderskabs valgsejr i 2012.

I stedet for at gennemføre den borgerlige revolutions radikalt demokratiske program bl.a. med fordeling af jorden til dem der faktisk dyrker den - de fattige masser på landet - overførte officerskassen jordejendommen til egne hænder og fastholdt dermed til den dag i dag fattigdommens elendighed blandt de besiddelsesløse masser på landet. Det er bl.a. de samme masser som i deres fortsatte håbløse, politiske tilbageståenhed og udsigtsløse, elendige livsvilkår har støttet det Muslimske Broderskab. Dertil kommer tilslutningen fra de mest konservative dele af borgerskabet og nogle af de fattige småborgerlige masser i byerne. Fattiges støtte til MB beror ikke på at MB har et mere progressivt socialt program i de fattiges interesse. MB fører tværtimod samme neoliberale økonomiske politik i kapitalens interesse som alle andre borgerlige kræfter. Tilslutningen beror snarere på at MB overalt er kendt blandt de fattige masser for deres religiøst motiverede omfattende sociale godgørelse - finansieret af de troendes bidrag. Der er tale om opgaver som vi ville forbinde med en velfærdsstats opgaver, men hvor MB udfylder nogle af de huller af social nød som staten ikke varetager.

Status over revolutionen

En opsummering af det egyptiske revolutionære oprørs foreløbige erfaringer og resultater:

- Det revolutionære oprør væltede Mubaraks 30 år gamle, tilsyneladende stabile, uovervindelige og altdominerende borgerlige militærdiktatur. Massernes modstand gjorde det derefter umuligt for den konservative borgerlige fraktion, det Muslimske Broderskab, at regere både på grund af de gigantiske demonstrationer i gaderne og en lige så gigantisk strejkebølge som bestod af tusinder af strejker.

Arbejdermasserne har fået en velfortjent selvtilid, men ikke grundlæggende forbedret deres sociale situation - selve årsagen til dens oprør.

Arbejderklassen har desuden opnået en meget stor kamperfaring gennem arbejdskampene og har lokalt organiseret sig i selvstændige fagforeninger. Lokalarbejderkomiteer er endnu ikke blevet centraliseret på landsplan som dobbeltmagts organer på vej til at tage statsmagten. De revolutionære begivenheder som arbejdermasserne har været de altafgørende kræfter i og udslagsgivende for, har klart demonstreret at ingen andre sociale lag eller klasser har nogen som helst evne eller vilje til at lede samfundet i en progressiv retning - i en retning der blot kunne forbedre massernes forhold væsentligt. De Frie Officerses anti-koloniale kamp i 1950'erne virkelig gjorde end ikke en borgerlig revolutions program - for slet ikke at tale om en socialistisk revolutions program, men endte i reaktionært militærdiktatur afhængigt af imperialismen. Det liberale borgerskab har netop vist sin egen politiske impotens ved sin afhængighed af militærets magt mod masserne såvel som mod den konkurrerende konservative del af borgerskabet - MB - Den konservative del af borgerskabet - det Muslimske Bro-

derskab - har mens de havde den parlamentariske magt, demonstreret sin reaktionære politik. Den moderne egyptiske historie har således til fulde vist at kun arbejdermasserne har en sand interesse i at virkeliggøre - ikke bare det mest radikale borgerlige demokrati, men også sit eget revolutionerende sociale program for lighed og retfærdighed for det altovervejende flertal der ingen del har i nogen klasse privilegier, ligesom realiseringen af panarabismens forening af den arabiske verden kun har en fremtid med de arabiske arbejdermasser ved magten. Arbejderklassens mange indhøstede erfaringer udgør et helt afgørende grundlag for en udvikling af klassens fulde potentiale, men er endnu ikke blevet - og vil ikke automatisk blive - til politisk bevidsthed om nødvendigheden af at udvikle et ægte revolutionært anti-kapitalistisk politisk alternativ der er helt uafhængigt af de forskellige borgerlige fraktioner - sekulære liberale såvel som islamistiske. Processen for arbejdermassernes politiske selvstændiggørelse kræver at der ud af arbejderklassens mest bevidste lag i den næste periode udkrystalliserer sig et politiske lokomotiv der til fulde forstår dette og som påtager sig at tage de nødvendige initiativer for at opbygge den afgørende politisk indflydelse i arbejderbevægelsen for realiseringen at dette historiske projekt.

VERDENSAKADEMIET OGSÅ I JYLLAND!

Bor du i Aarhus eller Aalborg? Er du under 30? Kunne du tænke dig at blive klogere på modstandsbevægelser inden- og udenfor murene?

Efter sommerferien inviterer IF til to forløb i Aarhus og Aalborg, der kombinerer læring og direkte solidaritet. Vi mødes til oplæg og debat om modstand inden- og udenfor fængsels- og apartheidmure, og sætter gang i IF's kampagne om politiske fanger. Vi bruger oplæggene som springbræt for vores handlinger og planlægger sammen en solidaritetskoncert til efteråret.

Vil du være med eller høre mere om planerne? Så skriv en mail til oplysning@internationaltforum.dk!

INTERNATIONALT FORUM

ASYLAKTIVISME

Der har ikke været flere mennesker på flugt i verden siden 2. Verdenskrig, en lille brøkdelen af verdens flygtninge finder vej til Danmark, men fra højre til venstre i dansk politik, fokuseres der på stramninger af asylloven, øget grænsekontrol og besparelser på ulandsbistanden. Folketingsvalget 2015 var desværre ingen undtagelse, flere partier valgte, at følge den fremmedfjendske og nationale retorik, som Dansk Folkeparti har opnået stor succes med.

I befolkningen er der vokset mange initiativer, både politiske, solidariske, sociale og rådgivende, men alle med det formål at hilse flygtninge velkommen i Danmark. GAIA bringer her en lille guide til nogle af organisationerne, der er sikkert mange flere, men dette er et udpluk:

ASYLRET

Asylret er en gruppe, der består af humanister og venstrefløjsaktivister, hvoraf flere har været aktive i andre flygtningeorganisationer.

Blandt Asylrets medlemmer har flere arbejdet i mere end 20 år med flygtningespørgsmål og juridiske spørgsmål, Asylret har derfor stor erfaring i behandling af asylsager.

Asylret samarbejder også på tværs af landegrænser med svenske, norske, tyske og engelske asylgrupper. **Se mere på asylret.dk**

GÆSTFRIE I HALSNÆS

Gæstfrie i Halsnæs arbejder for større gæstfrihed, medmenneskelighed og åbenhed. Gæstfrie Halsnæs arrangerer fester med mad og musik, hvor mennesker kan mødes på tværs af alverdens skel, samt indkvartering i private hjem for flygtninge. Gæstfrie i Halsnæs opstod den 19. september 2014, som en protestreaktion på Halsnæs Byråds beslutning om at lukke asylcentret i Aulerød. Gæstfrie i Halsnæs har til formål at yde støtte til flygtninge og asylansøgere i Halsnæs og bakke op om initiativer fra borgere, der ønsker at gøre Halsnæs til en mere gæstfri kommune for asylansøgere og flygtninge. Der findes flere lignende regionale og lokale initiativer, se efter dem på Facebook

BEDSTEFORÆLDRE FOR ASYL

Er kendt for trofast at demonstrerer hver anden søndag ved asylcentre overalt i landet, samt for deres aktion i Folketinget, hvor de afbrød en debat med sang fra tilhørepladserne. Bedsteforældre for Asyl har ét mål: Danmarks asylpolitik må ændres, så de afviste flygtninge, der ikke kan rejse hjem, ikke i årevis skal leve i usikkerhed og udsigtsløshed. I stedet skal de have mulighed for et almindeligt liv blandt os andre med ret til at uddannelse og arbejde.

Bedsteforældreforasil.dk

”Der findes børn der må flygte,
men du har intet at frygte.
Ingen skal mishandle dig, håber

Benny Andersens Barndommens Land,
Sunget i Folketinget 19. april 2010 af Bedsteforældre for Asyl

LGBT ASYL

LGBT Asyl er en gruppe af LGBT-personer, asylansøgere, danske statsborgere og personer med bopæl i Danmark. LGBT Asyl arbejder for rettigheder for lesbiske, bøsser, biseksuelle og transseksuelle personer i det danske asylsystem.

Lgbtasyllum.dk

STOP UDVISNINGERNE

Stop Udvisningerne er et ad hoc-initiativ, der aktionerer imod udvisninger af mennesker fra Danmark. Gruppen står bag en lang række aktioner blandt andet i Kastrup Lufthavn.

Se mere på stopudvisningerne.blogspot.com

REFUGEES WELCOME DENMARK

Refugees Welcome er en lille, humanitær organisation, som tilbyder gratis juridisk rådgivning og assistance til asylansøgere. Samtidig arbejder de for at forbedre flygtninges retssituation generelt og for at oplyse om flygtninges forhold i Danmark. Refugees Welcome står bag oplysning sitet refugees.dk

Se mere på refugeeswelcome.dk

BØRNEBØRN FOR ASYL

Børnebørn for Asyl arbejder aktivt for at skabe opmærksomhed på og forbedre vilkårene for asylansøgere i Danmark, som navnet antyder er denne forholdsvis nye medspiller på asylområdet, stiftet af lidt yngre kræfter end deres pendant fra Bedsteforældre for Asyl. Børnebørnene kan bl.a. findes på Facebook.

Afsender:
Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N

Returneres ved varig adresseændring

